

דוקטורה פאפאיייה

הדוקטורה
פאפאיייה רוז
בילבול, כפי ש'
היא מכונה עליידי ערביי יריחו. למטה
משמאל: מטפסת על טולס, לקטוף את פרי
הפאפאיייה בעזרת פועליה הערביים.

בבית-החולים. מאז סבל מכוויות חמורות, קילופי-עור וכתמים. שימעה של הדוקטור בילבול הגיע אליו, והוא פנה אליה כי מיכתב. היא שלחה לו דוגמה של חי מישחה, ומאו הוא משתמש בה דרך-קבע. בשברע שעבר טילפן האישי אל הדוקטור, והודיע לה כי הטיפול נשא פרי וכי קילופי-העור חדלו להטריד אותו.

הדוקטור בילבול עצמה מצביעה על פניה ואומרת: "תסתכלו עלי, אני נראית בת 63? הכל בזכות הפאפאיייה."

מאז אותו יום שבו ריפאה את הקצין הבריטי ירדה הדוקטור מדי יום ליריחו. עדיין חיים במקום תושבים ערבים הנוכחים את הדוקטור הצעירה שמלפני קום המדינה, והם אומרים: "היא היתה היהודיה היחידה שהיתה לה מעבדה ביריחו בזמן המנדט, והיחידה שיש לה כאן מעבדה כעת."

ביריחו מכירים אותה כ"הדוקטורה". כל ילד יודע היכן שוכנת המעבדה שלה. יחסיה עם הערבים טובים, והיא מספרת: "הם מדברים אתי בצורה חופשית, מת ייחסים אלי כמו אל אחת משלהם. אני נותנת להם עצות בעניין כימיקלים. בכל בוקר אני נוסעת לאחד המלונות בירושלם, ומביאה שאריות של לחמניות ליל-דים שלא ראו לחמניה בחייהם. אני עוברת עם הרכב שלי ברחובות, והילדים צועקים עטני קעקע יא דוקטורה!"

הדוקטור אהבת את עצי הפאפאיייה כמו אם את ילדיה. לפני כחודש נטעה מאה עצים חדשים בחצר בית המושל. והיא מפקחת באופן אישי על צמיחתם. היא מספרת: "הפאפאיייה הגיעה ליריחו לפני שמונים שנה מברזיל. בנז הגדלה ביריחו יש פי 10 אנוזימים מכל פאפאיייה אחרת בעולם, וכל זה בגלל שהעצים צומחים בגובה של 400 מטר לפני הים, באקלים טרופי יבש.

"כשהגעתי לכאן ב-1940, הייתי חייבת למצוא דרך להגיע אל הערבים. פתחתי ביריחו מירפאה, והחלטתי לנסות את הי הפאפאיייה על הערבים. לא היו במקום לא רופא ולא בית מרקחת. אמרתי להם ש'אבדוק כל אחד מהם ואתן לו רפואה בחינם. לכל תרופה הוספתי אנוזים של (המשך בעמוד 44)

מכופפת הפאפאיות

הדוקטור רוז בילבול אוזות בידה מכשיר מיוחד שאותו בנתה בעצמה, ומורידה מפרי הפאפאיייה את הלאטקס, חלב-הפאפאיייה המורכב מחמישה סוגי אנוזימים מפרקי חלבונים שמהם היא מייצרת, לאחז-מכנ, במעבדתה את מישחת-הפלא שלה.

יריחו, והיא מספרת: "יריחו היתה כלי-כך יפה. בכניסה לעיר ראיתי מטעי פאפאיייה. פרי טרופי הגדל בדרך-כלל בדרום-אמריקה. כקרויון קניתי שתי פאפאיות. מי ידע אז שהפאפאיייה ואני לא ניפרד עוד? "בדרך חזרה מיריחו החל עבורי מה שנקרא בערבית, העושה של הפאפאיייה, ובערבית סיפור-הפאפאיייה. נסעתי ברכב ישן מאד עם שני הבחורים, בדרך-לא-דרך שהובילה אז מיריחו לירושלם. פיתי אום שעמנו צעקות קורעות-לב. נעצרנו באחד הסיבונים, לצד גיש הפוך שמתחתי שכב אדם. היה זה קצין בריטי בעל דרגה גבוהה. רגלו היתה חתוכה עד לעצם, ונחלים של דם ניגרו ממנה. הייתי בטוחה שרגלו נשברה. בעזרת שני הבחורים הרמי תי את הגיש. הדים נשפך כמו מברז וכיסה את כל בגדי. זכרתי שכל פרי בחוכו הוא סטרילי, ללא חיידקים. רצתי אל הרכב שלנו, הבאתי פאפאיייה, שברתי אותה ביד ושמתי על הפצע אחד הבחורים נידב חלצה, וחבשתי את הבריט. חשבתי לי עצמי: יחיה — יחיה. לא יחיה — או אנגלי אחד פחות לא יוק'.

"אלא שהאנגלי חי, ועוד איך! הבאנו אותו לבית-החולים על שם אוגוסטה ויקי טוריה, וכשהורדנו אותו מהגיש שמתי לב שקילו-הידם פסקו. חשבתי לעצמי: מה יב פרי הנה, שעוצר את הדם? לא יכולתי להירגע מהמחשבה על הפאפאיייה. בייחוד אחרי שהרופאים אמרו לי שרק בזכות העובדה שהצלחתי לעצור לאנגלי את הדם ניצלה רגלו. תיכף למחרת הלכתי לספריית האוניברסיטה העברית, וחיפשתי סיפורות על הפרי. לא מצאתי חומר, והייתי מאד מאוכזבת. אבל המחשבה על הפרי המיוחד הזה לא הרפתה ממני. ירדתי ליריחו והתחלתי לשחק עם הפאפאיייה מאז, כבר 41 שנים. אני עוסקת במחקר הפרי הזה, ורק כעת התחיל מחקרי לשאת פירות."

הפרי שמרפא

את העור

ך אכן, מחקרה של הדוקטור בילבול החל מניב פירות, בדמות המישחה הי קרוייה "נורמה קרם" שאותה מייצרת הי דוקטור מחלב הפאפאיייה. מישחה זו, כך מספרים, מחוללת פלאים בעורו של אדם. הדוקטור מקבלת מדי שבוע מיכתב-תודה מחולים רבים שזרפאו תודות למישחתה. לפני חודשים אחדים פורסם בעיתונות ספורו של אחד מבניו של מי שהיה אישיות בכירה במדינה, שאשתו שפכה על פניו חומצה גופריתנית והוא אישפו